

SZÍNES EMLÉKEK

Pontosan emlékszem arra a napra...Gyönyörű júniusi délelőtt volt. A Nap éltető sugarai beragyogták a világot, a ligetet, az erdőt. Nem volt kánikula, de hűvös sem: teljesen kellemes idő, melynél jobbat ember nem kívánhat.

A köves hegyoldalon baktatott fel két ember, egy kicsi és egy nagy. A nagy, bajszos apám volt, a kis szőke meg jómagam. Akkortájt még óvodás lehettem, alig öt éves. Apám egyenletes tempóban haladt fölfelé, én pedig alig bírtam követni. A lábam elnehezült, az arcom vörös lett, nem bírtam tovább. Most visszagondolva tudom, hogy ostobaság, de pityeregni kezdtem. Apám meghallotta, hátrafordult. Egyszerűen nem tudtam a szemébe nézni. Lehajtottam a fejem, elfordultam, s remegő hangon mondtam:

- Nem megyek tovább! Elfáradtam.

-Úgy? Akkor úgy veszem, nem kívánod megtekinteni a legszebb madarat. Pedig az csak itt él.

- Láttam én már a legszebb madarat- feleltem,- a griffet a képes könyvemben!

- Á, az semmi! – legyintett apám,- olyan madarat mutatok én neked, ami aztán túlszárnyalja a te griffedet! Ahhoz azonban fel kell jönnöd. Na, gyere!

- Nem megyek, és kész!- duzzogva ültem le az egyik sziklára. - Fáradt vagyok!

- Gondolhattam volna. Egy ilyen elkényeztetett, kényelemhez szokott városi kölyköt a hegyekbe kihozni?! Butaság volt, meg is bántam.

Nem esett jól, hogy elkényeztetettnek hív, nagyon is rosszul esett. De egyszerűen nem voltam képes felállni a szikláról. Apám türelmesen várt, hátha meggondolom magam. Mivel én csak dacosan néztem rá, megelégedte.

- Akkor ne gyere! Menj vissza anyádhoz, nézegesd a képeskönyvedet! De aztán ne hisztizz, hogy lemaradtál a látványról!

Azzal otthagytam. Továbbment. Azonban én nem bántam. Tudtam, hogy vissza fog jönni. Dehogy jött ő! Sőt, egyre távolodott. Még egyszer visszanézett, majd eltűnt a kanyargós ösvényen. Ezt már nem tűrhettem. Hangoosan zokogva rohantam utána. El is felejtettem, hogy el vagyok fáradva. Mikor elértem, belekapaszzkodtam az ingébe, nem szóltam egy szót se hozzá, szégyelltem magam.

- Na, meggondoltad magad? Jól tetted! Induljunk! Már nincs sok.

- Apa- kérdeztem-milyen ez a madár?

- A gyurgyalag? Ó, nagyon szép! Gyermekkoromban szivárványmadárnak hívtuk a nénikéddel, tudod a Böskével! Minden szín megtalálható benne...

- A Böske néniiben???-kérdeztem elhűlve.

- Dehogyan, a madárban! Szeme kárminpiros, a feje is, a csőre alatt aransárga, a háta narancsos, vörös és sárga, a farka pedig zöld!

-Hű! És hol lakik ez a csodaszép madár?

- Itt, a Cserhátban. Vagyis hát itt is. Löszfalba vájja a fészket, csapatostul él.

- Mi a csuda az a lösz?

- Hát, hogy is magyarázzam meg neked? Ez egy sárgás, homokszerű anyag, amely függőlegesen is megáll, a szél és a víz igen könnyen tudja formálni, ja, és persze a gyurgyalag is. Láttál te már olyat, hogy egy sárgás falban sok fekete kis lyuk van ?

- Nem- ráztam a fejem, és egyre jobban érdekelt a madár.

- Akkor most majd látsz. A június a pázrás ideje, ilyenkor rakják le a tojók a tojásokat. Sőt, az idősebb fiókák már akár kelhetnek is ki.

- Milyen színű a tojása?

- Az fajtól függ. Van olyan, amelynek drappos, barna foltokkal. Ami itt él, annak meg hófehér, kerekded.

Haladtunk fel, az út lankás volt, de annyira belemelegedtem a kérdésbe, hogy észre sem vettem a várva várt pillanatot: felértünk! És ott volt a löszfal, a fekete kis lyukakkal. Elámultam.

- Látod- mosolygott elégedetten apám, - és az összes kis lyukacska egy gyurgyalagcsalád saját lakosztálya!

- Bekukucskálhatok az egyikbe?- kérdeztem reménykedve.

- Nem, nem...legalábbis semmi értelme, úgysem látod őket. Tudod, két méteres üreget fúrnak, s csak a végében költenek. Inkább innen figyelj! Ott hátrább is van egy fal!

Nem győztem betelni a látvánnyal. Hát még mikor megpillantottam az első gyurgyalagot! Fecskéhez hasonlatos könnyed repüléssel, nyillanó suhanással közeledett és varázslatos volt, ahogy elrepült fölöttem. Apám nem túlzott: az én mesebeli griffem elszégyellte volna magát mellette. Az én időmben még nem volt színes fényképezőgép, csak fekete-fehér. Az meg ugyan mit ért volna egy ilyen színpompás madárnál?

Közelebb mentünk, megbújtunk egy bokorban. Távcsővel fürkésztem a löszfalat. Rengetegen voltak! Nagy volt a jövés- menés. Kanyargós siklással jöttek páran, rovarral a csőrükben.

- Ezek a hímek, ugye?- súgtam apámnak. Biztosra vettem hogy a tojók odabent költenek.

- Nem feltétlen- jött a halk felelet,- ugyanis a költésben mind a két nem részt vesz.

Számomra ez is újdonság volt. Megbabonázva bámultam őket. Egyszer aztán közénk szállt egy különösen szép példány, aki csőrében egy darazsat tartott!

- Jaj, apa – szóltam riadtan,- megcsípi a darazs!

- Várd ki a végét!- somolygott a bajsza alatt apám.

- Én ezt cseppet sem tartom viccesnek- csattantam fel,- mi van ha tényleg...

Apám csöndre intett és a madár felé mutatott, aki a fához ütötte a darazsat. Először nem nagyon értettem mit csinál, de aztán rájöttem: megpróbálja leszedni a rovar fullánkját! Hosszas civódás után végre sikerrel járt. Boldogan kebelezte be a zsákmányt. Nem győztem csodálkozni. Milyen okos madár! És ez még nem minden! Az egyikük egy hatalmas, arasznyi szitakötőt tömött magába! Igazán élveztem a látványt, ám ekkor hirtelen egy nagy karvaly röppent oda. A gyurgyalagok szétrebbentek.

- Jaj, ne....-mondtam elhaló hangon,- apa, segítsünk nekik! Zavarjuk el ezt a nagy, ronda madarat! A végén még megeszi őket!

Ám, a legnagyobb megdöbbenésemre apám csak a fejét rázta.

- Sajnos ez az élet rendje, én is sajnálom, de jegyezd meg: mi, emberek nem avatkozhatunk ebbe bele. Megérted, ugye?

Nem, én egyszerűen nem értettem meg! Szinte kiabálva förmedtem apámra:

- Nem lehetünk ilyen szívtelenek!

- Ssss- súgta apám,- csöndesebben! Nézd, így talán megérted: a szitakötőt meg a gyurgyalag eszi meg, azt nem sajnálsz? A szitakötő meg megint más rovarokat, ez a tápláléklánc és....

Nem tudta befejezni a mondatot, a ragadozó abban a pillanatban elszállt, karma közt egy gyurgyalaggal. Könnybe lábadt szemmel néztem utána. Apám magához húzott és így szólt:

- Figyelj, a kis karvalyfiókáknak ugyanúgy szükségük van táplálékra. Ha szeretnéd, egyszer őket is meglátogatjuk. Ami pedig a gyurgyalagokat illeti, már úton van egy új nemzedék, most bújnak ki az idősebbek. Mint már mondtam, nem egy idősek! Ó, nézd, a nagyobbak épp most bújnak ki a lyukból!

Megtöröltem a szemem, s odanéztem.Valóban, sok édes kis gyurgyalag jött elő.

- Most tanulnak repülni- szólt apám. Sokáig próbálkoztak a kicsik, amíg sikerült. Mikor a legnagyobb, legbátrabb elindult, büszkén utána lódult mind. Nem lehet szavakkal kifejezni azt a látványt, amit akkor láttam. Az összes madár együtt szállt, kicsik nagyok, gyönyörű színekavalkád lett belőle. A legkisebb fiókák, akik még túl fiatalok voltak a repüléshez, az odúból csipogva biztatták testvéreiket. A színes egyvelegbe becsatlakozó csipogás betöltötte az erdőt, a szívünket. Egészen késő estig bámultuk őket. Hazafelé menet apám a hátán vitt haza, el is aludtam. Otthon rögtön ágyba bújtam. A szüleim sokáig ott ültek az ágyam mellett.

- Mosolyog alvás közben- mondta az anyám,- biztos szépet álmodik.

- Talán gyurgyalagról- vélte apám.

Az álom olyan dolog, amelynek minden percét átéljük, mintha valóság lenne. Aztán ébredés után általában elfelejtjük. Én azonban most is emlékszem akkori álmomra. Azt álmodtam, hogy manócska vagyok, akkora, mint a kisujjam, s egy színpompás gyurgyalag hátán ülök, az meg repül velem, hegyeken, völgyeken, folyókon, tengereken át, fejem a felhőt súrolja, s csak szállunk, az Óperenciás- tengeren is túl, az Üveghegyen is túl..... de kurta farkú malacra isten bizony nem emlékszem!

Rónay Alíz

6050 Lajosmizse, Kossuth L. u. 181.

Szül.: 2001.06.26.

Fekete István Ált. Iskola Lajosmizse 6.a oszt.

Tóth Erika tocza@t-online.hu